

Geen verhaal

LAURA VAN DOLRON

In afwachting van het juiste moment

Pieter T'Jonck

Gezien op 03 augustus 2022
Dactyloruimte Grote Post, OOstende,
in het kader van TAZ #2022

In de snikhete, propvolle Dactylozaal van de Grote Post in Oostende deed Laura van Dolron wat zij alleen kan: het publiek anderhalf uur onderhouden met filosofische bespiegelingen. Dat was lang geleden, want van Dolron maakte een zware huwelijkscrisis door. Geen puf om te werken. In 'Geen Verhaal' leert ze ons hoe je ook de ergste crisis overleeft, als je het juiste moment maar afwacht.

03 AUGUSTUS 2022

'Geen verhaal' is een briljante titel. Het kan immers veel dingen tegelijk betekenen. Het kan betekenen dat er geen verhaal te puren valt uit een periode van depressie en verdriet. Je krijgt inderdaad geen meeslepende liefdesverhaal op deze avond, maar veel kleine, haast onbetekenende anekdotes van iemand die haar leven lange tijd niet op de rails kreeg. Maar de titel wijst er ook op dat je tegen depressie en verdriet geen verhaal hebt.

Terwijl het publiek binnenkomt tokkelt Frank Van Kasteren al wat mijmerig, met soms een scherpe uithaal, op zijn elektrische gitaar. Dan neemt van Dolron het woord. Ze verontschuldigt zich bijna voor het weinige dat ze eigenlijk zal doen. Ze zal gewoon praten, maar haar tekst leerde ze niet eens uit het hoofd. Ze excuseert zich ook voor de hitte en vindt het al heel wat dat zoveel mensen hier toch geraakten. Ook voor haar is het heel wat, want van haar dokter mag ze nog niet werken. Niet optreden dus, want dat is haar 'werk'. Ze zat er namelijk helemaal door na een huwelijkscrisis. Paniekaanvallen bij de vleet.

Je moet hulpvaardige vrienden en kennissen vooral mijden

De hele avond gaat over niets anders dan dat. Hoe overleef je zoiets? Hoe vind je weer vrede en rust na een breuk? Het antwoord is heel sterk vereenvoudigd dat je daar vooral niet naar op zoek moet gaan, dat je vooral niets moet forceren.

Ooit komt het moment dat het er weer is. Tot die tijd helpen geen bezorgde ouders, zijn therapeuten ook niet zo heel nuttig en moet je hulpvaardige vrienden en kennissen vooral mijden. Word je allemaal nog veel depressiever van.

Van Dolron's betoog is heel helder en behartenswaardig. Haar zelfrelativering, waar soms dan toch weer woede en verdriet in doorschemert, doet authentiek aan en barst van de scherpzinnige observaties van eigen en andermans leed. Alleen: die ene avond duurde het me net iets te lang. Gevolg van de hitte wellicht. Het publiek applaudisseerde desondanks uitbundig.